

Arrest

**nr. 251 700 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat F. JACOBS, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 februari 2019 en 18 maart 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren in El Tigre in de deelstaat Anzoátegui. U volgde als kind een militaire opleiding en ging daarna strafrechtelijk onderzoek studeren. Na uw afstuderen ging u bij de politie werken, waarbij u de openbare orde moest handhaven. U werkte er vijf jaar en ging in 2011 een basiscursus over het nieuwe politiemodel volgen aan de universiteit. U werd geselecteerd om te werken bij de "Investigacion Direcciones de operaciones de la Guardia de Honor Presidencial Contrainteligencia", een dienst van de Guardia de Honor Presidencial - de Presidentiële Garde - die verantwoordelijk is voor de persoonlijke veiligheid van de president. U moest er werken als "oficial de seguridad y de enlace nacional" (officier van de veiligheid en de nationale verbinding). U startte met werken in oktober 2012 en verhuisde daarvoor naar het presidentieel paleis, Palacio de Miraflores. In november 2013 kreeg u het bevel om naar een wijk te gaan die tot de Tupamaros (marxistische politieke partij, één van de belangrijkste colectivo's in Venezuela) behoort. U arresteerde er [V.S.]. U wist op dat moment niet wie dat was en zag dat hij gewapend was. Uw baas beval u hem vrij te laten. Een maand nadien werd u de opdracht gegeven om wapens te leveren aan een militaire basis in een buitenwijk. Toen u de wapens leverde herkende u de man die u een maand eerder had gearresteerd. Hij stond tussen de militairen op de militaire basis. U realiseerde zich dat hij samenwerkte met het leger. Toen u met de wagen wegreed merkte u dat iemand op de auto schoot en dat die persoon u volgde op de moto. U nam uw pistool en schoot meerdere keren op hem, tot hij van zijn moto viel. Toen u terug bij het presidentieel paleis aankwam vertelde u alles aan uw verantwoordelijken, [I.H.D.] en [J.A.O.F.]. Ze lachten u uit en zeiden dat u moest zwijgen als u niet gedood zou worden. Ze verdedigden de Tupamaros, waarvan [V.S.] de leider was. Er werd u voorgesteld om een week verlof te nemen. U nam een week verlof, verzamelde alle persoonlijke bezittingen, gaf uw dienstwapen en accreditatie af en ging naar huis. U dook onder bij verschillende vrienden. U kreeg steeds meer berichten dat u gezocht werd en in februari of maart 2014 vertrok u naar de stad Lima in Peru, waar uw zus woonde. U werkte er bij een beveiligingsfirma. U bleef zes à acht maanden in Peru en keerde vervolgens terug naar Venezuela in oktober 2014. U dacht dat ze u ondertussen vergeten waren en u wou zich inzetten voor het verzet tegen de Venezolaanse regering. U verbleef in Caracas bij een collega en sloot zich aan bij het verzet van andere ex-functionarissen tegen het Venezolaans staatsapparaat. In de tweede week van februari 2017 werd u opgepakt door de SEBIN (de Venezolaanse inlichtingendienst), de DGCIM (de militaire contraspionagedienst van Venezuela) en de Tupamaros toen u aan een anti-regeringsmars deelnam doordat iemand u herkend had. U werd vijf dagen gemarteld waarbij u ondervraagd werd over uw activiteiten bij het verzet. U werd naar de Guaire rivier gebracht en er werd u bevolen om naar de rivier te gaan. Iemand van uw ex-collega's was er aanwezig als officier en zei dat u zou vermoord worden en dat u weg moest lopen. U liep weg terwijl er op u geschoten werd. U bent in de rivier gesprongen en dreef met de stroming mee tot de wijk El Rosal, waar u een vriend belde die u op kwam halen. U bleef nog een week in Caracas en vertrok vervolgens opnieuw naar uw zus in Lima. U verbleef een week bij uw zus waarna u vernam dat zij banden had met Peruviaanse misdadigers, waarna u alleen ging wonen in Lima. Er verschenen echter mensen op uw werk die foto's namen en met uw baas gingen praten en u was bang dat u achtervolgd werd. U nam contact op met iemand in Venezuela die bevestigde dat u herkend was. Op 6 september 2018 verliet u Peru en vloog u via Mexico naar Parijs. U verbleef drie dagen in Parijs en reisde met de bus naar België. U kwam in België aan op 10 september 2018. Op 27 september 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Venezolaanse identiteitskaart d.d. 28 november 2011, uw Venezolaans paspoort d.d. 27 maart 2014, een handgeschreven document met uw reisroutes van juni 2014 tot februari 2017, een vliegtuigticket van Lima tot Parijs (retour), de overlijdensakte van uw moeder, een foto van de eerste pagina's van uw diplomatiek paspoort, een foto van een bagagelabel als medewerker van de Guardia de Honor Presidencial, een foto van een diplomatiek visum als deelnemer van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in New York van 12 september tot 29 september 2013, een foto van uw politiebade, geldig tot 31 juli 2013, een getuigschrift van uw basisopleiding over het nieuwe model van de politie d.d. 7 september 2012, een getuigschrift van een cursus gemotoriseerde patrouille d.d. 12 december 2012, een getuigschrift van een cursus verkeerswetgeving en defensief rijden van de Guardia Honor Presidencial d.d. 18 januari 2013, een internetbericht over [V.S.], een foto van [V.S.], een foto van [J.A.O.F.], een foto van [I.H.D.] en zeven foto's van uzelf tijdens uw tewerkstelling voor de Guardia de Honor Presidencial.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Volgens uw verklaringen heeft u Venezuela verlaten naar aanleiding van uw vrees voor de Venezolaanse autoriteiten als gevolg van uw ontslag bij de Guardia de Honor Presidencial en uw daaropvolgend politiek activisme tegen de Venezolaanse autoriteiten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en CGVS I, p. 13, p. 20, p. 21).

Vooreerst dient vastgesteld dat aan uw verklaringen met betrekking tot uw ontslag bij de Guardia de Honor Presidencial geen geloof kan worden gehecht. Zo dient opgemerkt dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegt over het incident dat de rechtstreekse oorzaak van uw ontslag vormde. U verklaart dat u een maand voor het bewuste incident iemand moest arresteren in een wijk die aan de Tupamaros toebehoorde en dat u hem daarna terug moest vrijlaten op bevel van uw baas. U wist niet wie deze persoon was (CGVS I, p. 10). Een maand later moest u wapens leveren aan een militaire basis en herkende u deze persoon (CGVS II, p. 10). Het bleek om [V.S.] te gaan, de leider van de Tupamaros (CGVS II, p. 10). U verklaart dat [V.S.] zijn "Tupamaros kaart" toonde om te bewijzen dat hij de leider is van de Tupamaros (CGVS II, p. 10). Echter, volgens de beschikbare informatie is [V.S.] één van de oprichters en leider van La Piedrita, één van de meest gevaarlijke en invloedrijke colectivo's in Venezuela. La Piedrita en de Tupamaros zijn twee verschillende colectivo's die vijandig tegenover elkaar staan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u, als werknemer van de Guardia de Honor Presidencial, die instaat voor de persoonlijke veiligheid van de president, [V.S.] niet zou kennen en hem als de leider van de Tupamaros in plaats van La Piedrita identificeert, is weinig aannemelijk en zet uw relaas met betrekking tot uw ontslag op losse schroeven. Wanneer u geconfronteerd wordt met twijfels van het CGVS hieromtrent, verklaart u dat het niet relevant was voor uw functie en dat u nooit zijn foto had opgezocht omdat de Tupamaros nooit de president in gevaar zouden brengen (CGVS II, p. 10). Eerder verklaarde u echter dat u als lid van de politie veel informatie over de groep had, dat u hen had bestudeerd maar dat u deze persoon vóór de wapenlevering niet kende (CGVS II, p. 10). Dat u niet op de hoogte bent van dergelijke sleutelgroepen en -figuren binnen de Venezolaanse politieke context is, gezien uw positie bij de Guardia de Honor Presidencial, weinig aannemelijk. Ook verklaart u niet te weten welke persoon of welke instantie verantwoordelijk was voor wapenleveringen (CGVS II, p. 9) en deed u deze taak voor de eerste keer in uw carrière (CGVS II, p. 9). Gezien u volgens uw verklaringen de veiligheid van de reisroutes van de president moest garanderen (CGVS I, p. 9), wordt u gevraagd naar waarom u met deze taak belast werd, waarop u verklaart dat u denkt dat u de eerste persoon was aan wie ze dit op dat moment konden vragen (CGVS II, p. 10). Dat u als medewerker in een dergelijke hoge positie een wapenlevering moest doen zonder enige aanleiding, is opmerkelijk. Bovendien is het weinig aannemelijk dat iemand die u als leider van de Tupamaros identificeert een werknemer van de Guardia de Honor Presidencial zou aanvallen als gevolg van een wapenlevering aan een militaire basis. U verklaart immers zelf dat de Tupamaros "de clandestiene arm van de staat" zijn en dat ze een groep zijn die door Chavéz is gecreëerd (CGVS II, p. 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met de bedenking waarom hij op u zou schieten wanneer u net wapens voor hen had geleverd, geeft u de allesbehalve verhelderende verklaring dat u de wapens niet aan hen had geleverd maar aan de militaire basis, waarna u uw verklaringen over de wapenlevering herhaalt (CGVS II, p. 10). Dit is niet afdoende.

Verder weten uw verklaringen over uw gedrag na uw ontslag niet te overtuigen. U verklaart dat u, nadat u stopte met werken, een maand onderdook bij een vriend omdat u bang was (CGVS II, p. 14). Wanneer u gevraagd werd wat u na die maand deed, antwoordt u dat u clandestien deelnam aan betogingen. De eerste betoging waar u aan deelnam was in januari 2014 (CGVS II, p. 14). Gezien dit gedrag contradictorisch lijkt wordt u gevraagd naar een verklaring, waarop repliceert dat u iets met uw

leven moest doen en dat u moreel geen andere keuze had (CGVS II, p. 15). U verklaart dat u niet uit Venezuela weg wou en dat u tegen het regime wou vechten (CGVS I, p. 14). U wou dit doen door ambtenaren te overtuigen om hun post te verlaten en zich aan te sluiten bij het verzet van de ex-ambtenaren (CGVS I, p. 14). Dat u enerzijds een maand onderdook uit angst voor het regime om vervolgens openlijk verzet te bieden tegen datzelfde regime is weinig geloofwaardig en doet twifelen aan de authenticiteit van uw verklaringen.

U kwam in februari of maart 2014 te weten dat u op een lijst stond van het regime en dat u gezocht werd om verklaringen af te leggen over waarom u uw post had verlaten (CGVS I, p. 13 en p. 14 en CGVS II, p. 13). Een week nadat u te weten kwam dat u op een lijst stond, verliet u Venezuela en trok u naar uw zus in Peru (CGVS I, p. 14) met uw paspoort (CGVS I, p. 16). U legt een paspoort voor dat uitgegeven is op 27 maart 2014. U hebt geen problemen ervaren bij de aanvraag van uw paspoort (CGVS I, p. 3). Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen problemen bij de aanvraag hebt ervaren, verklaart u dat u uw paspoort al voor uw problemen had aangevraagd en dat dit automatisch via internet verloopt (CGVS I, p. 16). U gevraagd wanneer u de vernieuwing van uw paspoort had aangevraagd, verklaart u het niet meer te weten en weet u enkel nog dat u het voor uw problemen aanvroeg (CGVS I, p. 16). Dat u een paspoort werd toegekend terwijl u op een lijst met gezochte personen stond, is echter weinig geloofwaardig.

Voorts verklaart u dat u na een periode van zes à acht maanden in Peru naar Venezuela terugkeerde (CGVS I, p. 13). U hebt toen Peru verlaten omdat u wou gaan strijden tegen de regering en omdat u dacht dat ze u vergeten waren (CGVS I, p. 15). U keerde naar Venezuela terug met het vliegtuig, met uw paspoort (CGVS I, p. 15-16). Wanneer u gevraagd werd of u problemen hebt gekend bij uw terugkeer in Venezuela in de luchthaven, verklaart u dat u geen problemen hebt gehad, dat er veel mensen waren en dat u gewoon kon doorlopen (CGS I, p. 16). Vervolgens wordt u gevraagd hoe het kwam dat u gewoon kon doorlopen bij de veiligheidscontrole bij terugkeer naar Venezuela, waarop u repliceert dat u iemand kende in de luchthaven die ervoor zorgde dat u langs de controles kon (CGVS I, p. 16). U gevraagd waarom u het risico zou nemen om met het vliegtuig te gaan als u ook over land kon gaan, verklaart u dat u dacht dat er u na zeven of acht maanden niets zou gebeuren (CGVS I, p. 16). Dat u enerzijds duidelijk maakt dat u iemand in de luchthaven kende die u langs de controles kon loodsen maar anderzijds ook verklaart dat u dacht dat er u niets zou overkomen en dat u daarom met het vliegtuig reisde, is schijnbaar tegenstrijdig en weinig aannemelijk. U wordt geconfronteerd met deze vaststelling, waarop u repliceert dat u iemand uit voorzorg inschakelde, dat de aanwezige functionarissen het nummer van uw paspoort zouden kunnen doorgeven aan uw voormalige baas en dat u de aandacht niet op uzelf wou vestigen (CGVS I, p. 17). Gezien deze verklaring geen opheldering biedt, wordt u opnieuw geconfronteerd met de ambivalentie met uw verklaringen, waarop u opnieuw geen duidelijkheid biedt en verklaart dat, wanneer iemand zich verdacht gedraagt de aandacht op die persoon wordt gevestigd en dat u dit wou vermijden (CGVS I, p. 17). Deze verklaringen lijken erop te wijzen dat u uw antwoorden aan de vraagstelling aanpast en lijken geenszins doorleefd.

Bovendien valt uw zorgeloosheid aangaande uw terugkeer naar Venezuela niet te rijmen met de door u voorgehouden vrees voor de Venezolaanse autoriteiten. U gevraagd naar een verklaring voor uw gedrag, zegt u dat het niet zo van belang was en dat het hen niet zo interesseerde (CGVS I, p. 16). U gevraagd waarom u zoveel keer bent verhuisd na uw ontslag, verklaart u dat u dit preventief deed (CGVS I, p. 16). Wanneer u gevraagd wordt naar een verklaring voor deze schijnbare tegenstrijdigheid, zegt u vreemd genoeg dat u, door het soort werk dat u deed, direct vermoord zou worden als ze u zouden vinden (CGVS I, p. 16). U opnieuw geconfronteerd met de tegenstrijdige logica van uw verklaringen, zegt u louter dat u dacht dat ze u vergeten waren na zeven of acht maanden (CGVS I, p. 16-17). U reisde bovendien verschillende keren legaal, met uw paspoort, heen en terug naar Venezuela in de periode tussen 2014 en 2017 volgens het document met uw reisroutes en uw paspoort. Dit ondermijnt ernstig uw verklaarde vrees.

Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u te weten kwam dat u op een lijst van het Venezolaanse regime stond. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd waarom u, nadat u op verschillende plaatsen in Venezuela had gewoond, naar Peru ging. U antwoordt dat ze op u een dodenlijst van de overheid hadden gezet en dat u dit een week voor uw vertrek te weten kwam (CGVS I, p. 12 en p. 14). Later verklaart u dat u pas in 2016 op een dodenlijst stond (CGVS I, p. 16). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt u expliciet gevraagd naar het moment waarop u wist dat u op een dodenlijst van de overheid stond, waarop u verklaart dat u dit midden 2014 wist (CGVS II, p. 19), en dat u dit een maand of twee maanden voor uw vertrek wist (CGVS II, p. 19). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring hierover, met name dat u dit een week voor

uw vertrek wist, ontkent u dit te hebben verklaard (CGVS II, p. 20). Bovenstaande tegenstrijdigheden omtrent het tijdstip waarop u op een dodenlijst van het Venezolaanse regime stond, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen.

Verder legt u geen enkel bewijs voor van uw activiteiten voor het verzet tegen de Venezolaanse autoriteiten, noch weten uw verklaringen met betrekking tot dit verzet te overtuigen. U verklaart dat u zich aansloot bij een groep van een vijftigtal ex-functionarissen die de regering omver wou werpen (CGVS I, p. 17, p. 19). Jullie groep wou dit doel bereiken door functionarissen te overtuigen om hun bazen te arresteren (CGVS I, p. 19). Wanneer u gevraagd werd hoe u deze functionarissen probeerde te overtuigen, verklaart u dat u met hen praatte en dat al deze mensen noden hebben (CGVS I, p. 19). U kan echter geen namen geven van de functionarissen die u probeerde te overtuigen, en u omschrijft hen als "een paar mensen die bij de dienst van de president werken" (CGVS I, p. 19). Bovendien blijft u uitermate vaag over uw methode om deze mensen te overtuigen. U verklaart dat jullie het allemaal probeerden te doen, dat u benadrukte hoe de huidige situatie was en hoe het mogelijk was dat de politie burgers ging doden, waarna u verklaart dat er nooit een consensus is geweest en dat er daarom nooit iets is gebeurd (CGVS I, p. 19). Wanneer u naar deze consensus gevraagd wordt, zegt u dat er bijvoorbeeld bij de politie veel mensen waren met dezelfde mening, maar dat de militaire dienst en de zeevaart er niet mee akkoord waren en dat er zo geen consensus was (CGVS I, p. 19). U contacteerde deze mensen via de telefoon en via de vergaderingen die jullie hielden (CGVS I, p. 19). Gevraagd wat u dan aan de telefoon zei, zegt u dat jullie altijd probeerden om mensen uit te nodigen van wie jullie wisten dat ze tegen de regering hadden gestemd en dat jullie hen voor een vergadering uitnodigden (CGVS I, p. 20). Deze verklaringen zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw arrestatie en de daaropvolgende vlucht weinig aannemelijk overkomen. U verklaart dat u na uw arrestatie naar aanleiding van uw deelname aan een protestmars vijf dagen werd gemarteld en dat u hen alles opbiechtte (CGVS II, p. 18). U werd vervolgens naar de rivier gebracht omdat ze u wilden vermoorden (CGVS II, p. 18). U ontsnapte dankzij de hulp van een ex-collega die u zei dat u moest weglopen omdat u anders vermoord zou worden (CGVS I, p. 20-21). U ging naar de rivier en sprong in de rivier terwijl u beschoten werd (CGVS I, p. 20-21 en CGVS II, p. 17). Doordat het water van de riool kwam, was het water vies en niet transparant waardoor u kon ontsnappen (CGVS II, p. 17). U dreef met de stroming mee tot de wijk El Rosal, waar u iemand vond die u een telefoon leende om een vriend te bellen (CGVS II, p. 17). Dergelijke verklaringen komen bijzonder dramatisch en weinig aannemelijk over. Bovendien doet het vragen rijzen dat u - een ex-lid van de Guardia de Honor Presencial die een staatsgreep aan het voorbereiden was - schijnbaar zo gemakkelijk kon ontsnappen.

Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat uw verklaringen over wat er na dit incident gebeurd is, eveneens niet weten te overtuigen omwille van volgende tegenstrijdigheden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u een paar weken onderdook in een marginale buurt bij een vriend en dat u terugkeerde naar uw verblijfplaats in Vargas om uw burgerpaspoort op te halen. U contacteerde uw zus op 20 februari (CGVS I, p. 12). Later, tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud, verklaart u dat u twee à drie dagen na het incident bij een vriend bleef waarna u uw zus contacteerde (CGVS I, p. 21). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u een week bij een vriend bleef, dat u contact met uw zus in Peru zocht en dat zij een ticket voor u kocht (CGVS II, p. 18). Volgens het document met uw reisroutes, dat u zelf hebt opgesteld, vond het incident, de "confrontatie met de Tupamaros" plaats op 22 februari 2017 en verliet u Venezuela op 24 februari 2017. Dat u telkens andere tijdsperiodes en data vermeldt bij het vertellen over deze gebeurtenis die u het land heeft doen verlaten, doet vragen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw relaas.

Overigens blijkt uit uw verklaringen dat u Venezuela legaal, met uw paspoort, verliet om naar Peru te gaan (CGVS I, p. 21, CGVS II, p. 18), hetgeen ernstige vragen oproept met betrekking tot uw verklaarde vrees voor de Venezolaanse autoriteiten. Uw verklaring dat u iemand had in de luchthaven die u langs de controles kon loodsen (CGVS I, p. 21), is weinig valabel gezien het disproportioneel risico dat u liep door uw paspoort te gebruiken om naar een land te gaan waar u voorheen al via land had gereisd, volgens het document met uw reisroutes.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw ontslag bij de Guardia de Honor Presidencial en uw steun aan de oppositie. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een geponde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet ombuigen. Uw Venezolaanse identiteitskaart en uw Venezolaans paspoort staven uw nationaliteit, die niet betwist wordt. De overlijdensakte van uw moeder ondersteunt uw verklaringen met betrekking tot uw familiale situatie, die niet ter discussie staat. Wat betreft de documenten die uw tewerkstelling bij de Guardia Honor Presidencial ondersteunen, meer bepaald een foto van de eerste pagina's van uw diplomatiek paspoort, een foto van een bagagelabel als medewerker van de Guardia de Honor Presidencial, een foto van een diplomatiek visum als deelnemer van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in New York van 12 september tot 29 september 2013, een foto van uw politiebadege geldig tot 31 juli 2013, een getuigschrift van uw basisopleiding over het nieuwe model van de politie d.d. 7 september 2012, een getuigschrift van een cursus gemotoriseerde patrouille d.d. 12 december 2012, een getuigschrift van een cursus verkeerswetgeving en defensief rijden van de Guardia Honor Presidencial d.d. 18 januari 2013 en zeven foto's van uzelf tijdens uw tewerkstelling voor de Guardia Honor Presidencial, dient opgemerkt dat ook uw tewerkstelling bij de Guardia de Honor Presidencial niet ter discussie staat. Wat betreft het handgeschreven document met uw reisroutes van juni 2014 tot februari 2017, dient opgemerkt dat dit een document is dat u zelf hebt opgesteld waardoor de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief is. Wat betreft het internetbericht over [V.S.], de foto van [V.S.], de foto van [J.A.O.F.] en de foto van [I.H.D.], dient opgemerkt dat op basis van deze documenten nergens een verband met uw vluchtmotieven afgeleid kan worden waardoor hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Uw vliegticket van Lima naar Parijs (retour) toont louter uw reisroute aan, wat niet betwist wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient opgemerkt dat u universitaire studies hebt gevolgd in Caracas en een functie bij de Guardia de Honor Presidencial uitoefende. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het stopzetten van uw tewerkstelling en uw activiteiten bij de oppositie geeft u geen zicht op uw levensomstandigheden van na november 2013.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op

<https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenschappelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 2, “par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een

administratieve beslissing”, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker gaat in op de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht hij de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

Vooreerst kaart hij aan dat de situatie en context van de colectivos voor en na 2014 niet kan worden vergeleken; de juiste maat, omvang en draagwijdte hebben zich pas ontplooid na 2014 terwijl het incident dat leidde tot zijn vertrek, dateert van november 2013. Hij wijst erop dat hij op dat ogenblik geen werkelijk verschil maakte tussen de Tupamaros en la Piedrita. Beide waren voor hem gelijk te stellen met de eerdere groepering van ‘23 de Enero’, waarvan beide leiders afkomstig waren. Verzoeker verwijst hiertoe naar het internetartikel *“Who are the leaders of the Chavista colectivos?”*.

Verder geeft hij aan dat hij geen antwoord kan geven voor het feit dat hij werd gekozen en naar V.S. werd gestuurd; hij heeft gewoon orders gevolgd. Ook benadrukt hij dat het gegeven dat hij een hoge post bekleedde, niet betekent dat hij op alles zicht had. Verzoeker hekelt hierbij dat hij met deze opmerking niet werd geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn gedrag geenszins tegenstrijdig is te noemen en licht toe als volgt: *“In een eerste periode was de verzoekende partij diep geschokt en is zij effectief ondergedoken.*

Verder ondergedoken blijven was voor haar geen optie en was ook concreet materieel niet mogelijk.

De verzoekende partij verkeerde toen eveneens met de hoop en het geloof dat het volk het met zijn verzet kon halen en dat het regime zich niet zou kunnen handhaven.

Zij had ook geen andere optie meer vermits zij sowieso geen lid meer was van een overheidsdienst en niet meer kon terugkeren zonder risico... Sowieso had zij haar kamp gekozen en kon zij niet meer achteruit. Zij was ook diep ontgoocheld door het regime, daar waar zij nochtans het regime trouw gediend had : het regime had haar toegelaten te eten, te studeren daar waar zij anders op straat was beland.

Objectief dient men ook vast te stellen dat zij als gewezen overheidsambtenaar, weinig of geen kans om aan een purge te ontsnappen, moest de regering aftreden...”

Voorts herhaalt verzoeker dat hij de grens met Venezuela legaal en zonder risico heeft kunnen passeren dankzij de medeplichtigheid van een vriend die bij de grenscontrole werkte. Hij geeft tevens aan dat hij steeds *“verdacht”* heeft dat hij op een dodenlijst stond.

Hij wijst erop dat hij een groot aantal bewijzen heeft voorgelegd ter staving van zijn identiteit en afkomst evenals zijn werkzaamheden als lid van de politiediensten. Hij werpt op: *“Dat echter dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar post minstens gedeserteerd heeft wat strafbaar is en voor problemen kan zorgen in de huidige context van Venezuela.*

Da evenmin ernstig kan worden uitgesloten dat de verzoekende partij als eerdere lid van politiediensten, geen doelwit zou worden voor buitenrechtelijke executies.”

Verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Venezuela waarbij er sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn voor de Venezolaanse regering en naar de rechtspraak van de Verenigde Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij werd geconcludeerd dat zowel hoge als lage profielen kunnen worden gevisieerd.

Hij meent dat hij een bijzonder profiel heeft dat van hem een doelwit maakt en houdt voor dat hij uitermate zichtbaar is voor het regime en voor de colectivos, *“vermits de verzoekende partij door de staat volledig geficheerd werd, in casu zelfs sedert haar kinderjaren gelet op haar persoonlijk parcours als wees, door de staat opgevoed , binnen de staatsstructuren.”*

Verzoeker benadrukt dat hij sowieso zijn werk heeft stilgezet, zonder rechtmatig genegotieerd of aanvaard ontslag. Hij stelt dat hij als lid van de politie door een militaire rechtbank zou kunnen worden veroordeeld, voor zover hij niet buitengerechtelijk zou worden uitgeschakeld. Hij vreest dat hij zal worden aanzien als deserteur en verrader.

Hij laat gelden dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping en dat hij in geval van terugkeer geen mogelijkheid heeft om aan de autoriteiten te ontsnappen.

Tevens meent hij dat zijn vertrek naar het buitenland als een verzwarende omstandigheid zal worden aanzien.

Tot slot werpt verzoeker op dat het CGVS geen enkele reden aangeeft waarom de subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op zijn hoger beschreven profiel.

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. "Bijkomende nota"

Verzoeker maakt op 26 februari 2021 een "bijkomende nota" over, waar hij verwijst naar het Covid-19-virus en het Venezolaanse zorgsysteem dat op instorten staat, alsook relevante landeninformatie citeert.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker vreest dat hij bij een terugkeer naar Venezuela zal worden gevangen genomen of gedood door de Venezolaanse autoriteiten voor landverraad omdat hij zonder officieel ontslag te nemen, zijn werkzaamheden bij de Guardia de Honor Presidencial heeft gestaakt en omwille van zijn daaropvolgend politiek activisme tegen de Venezolaanse autoriteiten.

4.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten).

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker verschillende stukken heeft voorgelegd ter staving van zijn identiteit, zijn nationaliteit en het overlijden van zijn moeder. Verzoekers vliegticket van Lima naar Parijs (retour) toont verder louter zijn reisroute aan.

Wat betreft de documenten die verzoekers tewerkstelling bij de Guardia Honor Presidencial ondersteunen, meer bepaald een foto van de eerste pagina's van zijn diplomatiek paspoort, een foto van een bagagelabel als medewerker van de Guardia de Honor Presidencial, een foto van een diplomatiek visum als deelnemer van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in New York van 12 september tot 29 september 2013, een foto van zijn politiebadege geldig tot 31 juli 2013, een getuigschrift van zijn basisopleiding over het nieuwe model van de politie van 7 september 2012, een getuigschrift van een cursus gemotoriseerde patrouille van 12 december 2012, een getuigschrift van een cursus verkeerswetgeving en defensief rijden van de Guardia Honor Presidencial van 18 januari 2013 en zeven foto's van verzoeker tijdens zijn tewerkstelling voor de Guardia Honor Presidencial, merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat ook zijn tewerkstelling bij de Guardia de Honor Presidencial niet ter discussie staat.

Het handgeschreven document met zijn reisroutes van juni 2014 tot februari 2017, is door verzoeker zelf opgesteld waardoor de bewijswaarde ervan bijzonder relatief is.

Uit het internetbericht over V.S., de foto van V.S., de foto van J.A.O.F. en de foto van I.H.D., kan nergens een verband met verzoekers vluchtredenen worden afgeleid, zodat deze niet volstaan om verzoekers persoonlijke vervolgingsvrees aan te tonen.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad besluiten dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtredenen, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker hier niet in slaagt. Om de redenen hierna uiteengezet, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees voor de Venezolaanse autoriteiten omdat hij, zonder officieel ontslag te nemen, zijn werkzaamheden bij de Guardia de Honor Presidencial heeft gestaakt en omwille van zijn beweerd daaropvolgend politiek activisme tegen de Venezolaanse autoriteiten.

4.3.1. Ten eerste stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vertrek bij de Guardia de Honor Presidencial niet geloofwaardig zijn.

Zo legt verzoeker weinig aannemelijke verklaringen af over het incident in november 2013 dat de rechtstreekse oorzaak van zijn vertrek vormde. Hierover wordt terdege gemotiveerd: *“U verklaart dat u een maand voor het bewuste incident iemand moest arresteren in een wijk die aan de Tupamaros toebehoorde en dat u hem daarna terug moest vrijlaten op bevel van uw baas. U wist niet wie deze persoon was (CGVS I, p. 10). Een maand later moest u wapens leveren aan een militaire basis en herkende u deze persoon (CGVS II, p. 10). Het bleek om Valentín Santana te gaan, de leider van de Tupamaros (CGVS II, p. 10). U verklaart dat [V.S.] zijn “Tupamaros kaart” toonde om te bewijzen dat hij de leider is van de Tupamaros (CGVS II, p. 10). Echter, volgens de beschikbare informatie is [V.S.] één van de oprichters en leider van La Piedrita, één van de meest gevaarlijke en invloedrijke colectivo’s in Venezuela. La Piedrita en de Tupamaros zijn twee verschillende colectivo’s die vijandig tegenover elkaar staan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).”* Dat verzoeker, als werknemer van de Guardia de Honor Presidencial, die instaat voor de persoonlijke veiligheid van de president, V.S. niet zou kennen en hem als de leider van de Tupamaros in plaats van La Piedrita identificeert, is compleet ongeloofwaardig en zet zijn relaas met betrekking tot zijn vertrek op losse schroeven.

Verzoeker argumenteert dat de situatie en de context van de colectivos voor en na 2014 niet kan worden vergeleken; de juiste omvang en draagwijdte van de colectivos hebben zich pas na 2014 ontplooid. Hij licht toe dat hij op het moment van het incident in november 2013 geen werkelijk verschil maakte tussen de Tupamaros en la Piedrita, in die mate dat beide voor hem gelijk te stellen waren met de eerdere groepering ‘23 de Enero’ waaruit beide leiders afkomstig waren. Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. Uit de informatie door beide partijen bijgebracht blijkt immers dat 23 de Enero, ontstaan in de jaren '80, een bolwerk is voor verschillende collectieven. Zowel de Tupamaros als la Piedrita vallen hier onder meer onder, maar elk met hun eigen leider en modus operandi. Verder blijkt uit de landeninformatie inderdaad dat La Piedrita en Tupamaros tussen 2005 en 2007 een ware straatoorlog hebben uitgevochten en die hun onderlinge vijandigheid tekent. Dat verzoeker hiervan niet op de hoogte was op het moment van het incident in 2013, is niet aannemelijk en blijkt evenmin uit zijn verklaringen. Zo gaf verzoeker al aan dat Tupamaros *“een criminele groep [is] met bazen in de sector popular 23 enero”* (notities persoonlijk onderhoud 18 maart 2019, p. 6). Daarenboven kan en mag van verzoeker worden verwacht dat hij, in zoverre wordt aangenomen dat hij in 2013 niet op de hoogte was van het onderscheid, quod non, heden wel het onderscheid kent – iets wat hij ook beweert in het verzoekschrift: *“het is pas nadien dat de werkelijke implicaties van deze colectivos om de oppositie te stillen echt gekend was”* –, en dit derhalve tijdens zijn persoonlijk onderhoud in 2019 ook zo meegeeft bij het uiteenzetten van zijn relaas. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS daarentegen telkenmale aan dat V.S. de leider was van de Tupamaros en dat het Tupamaros is waarvoor hij vreest. Verzoeker verklaarde zelfs dat V.S. zijn Tupamaros-kaart toonde om te bewijzen dat hij baas was van de Tupamaros (notities persoonlijk onderhoud 18 maart 2019, p. 10). De in het verzoekschrift ontwikkelde gekunstelde post factum- verklaringen dat verzoeker op het moment van het incident in november 2013 geen werkelijk verschil maakte tussen de Tupamaros en la Piedrita, zijn dan ook allerm minst ernstig te noemen en overtuigen niet, te meer hij aangaf dat hij als politieman veel informatie had over de groep en hij ze had bestudeerd (notities persoonlijk onderhoud 18 maart 2019, p. 5, 10). Dat verzoeker niet op de hoogte is van dergelijke sleutelgroepen en -figuren binnen de Venezolaanse politieke context is, gezien zijn positie bij de Guardia de Honor Presidencial, geheel niet geloofwaardig.

Ook verklaart verzoeker niet te weten welke persoon of welke instantie verantwoordelijk was voor wapenleveringen en dat hij voor de eerste keer in zijn carrière de taak kreeg om een wapenlevering te doen (notities persoonlijk onderhoud 18 maart 2019, p. 9). Het is opmerkelijk dat verzoeker met zulke taak zou zijn belast aangezien hij, volgens zijn eigen verklaringen, normaliter tot taak had de veiligheid van de reisroutes van de president te garanderen (notities persoonlijk onderhoud 20 februari 2019, p. 9). De stelling dat hij gewoon orders volgde, dat hij niet over alles zicht had en dat hij meent dat hij de eerste persoon was aan wie ze dit op dat moment konden vragen (notities persoonlijk onderhoud 18 maart 2019, p. 10), komt weinig geloofwaardig over. Verzoeker bekleedde immers een hoge positie bij de Guardia de Honor Presidencial, die instaat voor de persoonlijke veiligheid van de president. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers bewering dat hij zonder enige aanleiding een wapenlevering moest doen niet aannemelijk is.

In zoverre verzoeker laat gelden dat hij tijdens het gehoor op het CGVS niet werd geconfronteerd met deze opmerkelijke vaststelling, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de verzoeker om internationale bescherming attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, behalve wat betreft het vaststellen van tegenstrijdigheden. Voorgaande bevinding betreft geen tegenstrijdigheid. En zelfs dan nog, kan worden verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit

van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die het volgende stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, BS 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd.

Los daarvan wijst Raad erop dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevinding, maar in casu niet overtuigt.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat iemand die verzoeker als leider van de Tupamaros identificeert, een werknemer van de Guardia de Honor Presidencial zou aanvallen als gevolg van een wapenlevering aan een militaire basis. Verzoeker verklaart immers zelf dat de Tupamaros *“de clandestiene arm van de staat”* zijn en dat ze een groep zijn die door Chavéz is gecreëerd (notities persoonlijk onderhoud 18 maart 2019, p. 10). Wanneer verzoeker wordt geconfronteerd met de vraag waarom V.S. op hem zou schieten wanneer hij net wapens voor hen had geleverd, antwoordt hij dat hij de wapens niet aan hen had geleverd maar aan de militaire basis, waarna hij zijn verklaringen over de wapenlevering herhaalt (notities persoonlijk onderhoud 18 maart 2019, p. 10). Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, is deze uitleg een allesbehalve verhelderende verklaring en bijgevolg niet afdoende.

Verder weten verzoekers verklaringen over zijn gedrag na zijn vertrek evenmin te overtuigen. De commissaris-generaal stelt terecht: *“U verklaart dat u, nadat u stopte met werken, een maand onderdook bij een vriend omdat u bang was (CGVS II, p. 14). Wanneer u gevraagd werd wat u na die maand deed, antwoordt u dat u clandestien deelnam aan betogingen. De eerste betoging waar u aan deelnam was in januari 2014 (CGVS II, p. 14). Gezien dit gedrag contradictorisch lijkt wordt u gevraagd naar een verklaring, waarop repliceert dat u iets met uw leven moest doen en dat u moreel geen andere keuze had (CGVS II, p. 15). U verklaart dat u niet uit Venezuela weg wou en dat u tegen het regime wou vechten (CGVS I, p. 14). U wou dit doen door ambtenaren te overtuigen om hun post te verlaten en zich aan te sluiten bij het verzet van de ex-ambtenaren (CGVS I, p. 14).”* Door louter de door de commissaris-generaal gedane bevindingen tegen te spreken, slaagt verzoeker er niet in deze te weerleggen of te ontcrachten. Met de bewering dat hij toen leefde met de hoop dat het volk het met zijn verzet kon halen en dat hij geen andere optie had vermits hij als gewezen overheidsambtenaar weinig of geen kans maakte om aan een *“purge”* te ontsnappen, overtuigt hij evenmin. Dat verzoeker enerzijds een maand onderdook uit angst voor het regime om vervolgens openlijk verzet te bieden tegen datzelfde regime is niet aannemelijk.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden vluchtmotieven en zijn vrees voor de Venezolaanse autoriteiten omwille van zijn vertrek bij de Guardia de Honor Presidencial, wordt versterkt door het gegeven dat verzoeker een paspoort werd toegekend, terwijl hij zogezegd op een lijst met gezochte personen stond, en dat hij volgens het document met zijn reisroutes en paspoort in de periode tussen 2014 en 2017 verschillende keren legaal, met zijn paspoort, heen en terug naar Venezuela kon reizen. De bestreden beslissing duidt op goede gronden:

“U kwam in februari of maart 2014 te weten dat u op een lijst stond van het regime en dat u gezocht werd om verklaringen af te leggen over waarom u uw post had verlaten (CGVS I, p. 13 en p. 14 en CGVS II, p. 13). Een week nadat u te weten kwam dat u op een lijst stond, verliet u Venezuela en trok u naar uw zus in Peru (CGVS I, p. 14) met uw paspoort (CGVS I, p. 16). U legt een paspoort voor dat uitgegeven is op 27 maart 2014. U hebt geen problemen ervaren bij de aanvraag van uw paspoort (CGVS I, p. 3). Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen problemen bij de aanvraag hebt ervaren, verklaart u dat u uw paspoort al voor uw problemen had aangevraagd en dat dit automatisch via internet verloopt (CGVS I, p. 16). U gevraagd wanneer u de vernieuwing van uw paspoort had aangevraagd, verklaart u het niet meer te weten en weet u enkel nog dat u het voor uw problemen aanvroeg (CGVS I, p. 16). Dat u een paspoort werd toegekend terwijl u op een lijst met gezochte personen stond, is echter weinig geloofwaardig.

Voorts verklaart u dat u na een periode van zes à acht maanden in Peru naar Venezuela terugkeerde (CGVS I, p. 13). U hebt toen Peru verlaten omdat u wou gaan strijden tegen de regering en omdat u dacht dat ze u vergeten waren (CGVS I, p. 15). U keerde naar Venezuela terug met het vliegtuig, met uw paspoort (CGVS I, p. 15-16). Wanneer u gevraagd werd of u problemen hebt gekend bij uw terugkeer in Venezuela in de luchthaven, verklaart u dat u geen problemen hebt gehad, dat er veel mensen waren en dat u gewoon kon doorlopen (CGS I, p. 16). Vervolgens wordt u gevraagd hoe het

kwam dat u gewoon kon doorlopen bij de veiligheidscontrole bij terugkeer naar Venezuela, waarop u repliceert dat u iemand kende in de luchthaven die ervoor zorgde dat u langs de controles kon (CGVS I, p. 16). U gevraagd waarom u het risico zou nemen om met het vliegtuig te gaan als u ook over land kon gaan, verklaart u dat u dacht dat er u na zeven of acht maanden niets zou gebeuren (CGVS I, p. 16). Dat u enerzijds duidelijk maakt dat u iemand in de luchthaven kende die u langs de controles kon loodsen maar anderzijds ook verklaart dat u dacht dat er u niets zou overkomen en dat u daarom met het vliegtuig reisde, is schijnbaar tegenstrijdig en weinig aannemelijk. U wordt geconfronteerd met deze vaststelling, waarop u repliceert dat u iemand uit voorzorg inschakelde, dat de aanwezige functionarissen het nummer van uw paspoort zouden kunnen doorgeven aan uw voormalige baas en dat u de aandacht niet op uzelf wou vestigen (CGVS I, p. 17). Gezien deze verklaring geen opheldering biedt, wordt u opnieuw geconfronteerd met de ambivalentie met uw verklaringen, waarop u opnieuw geen duidelijkheid biedt en verklaart dat, wanneer iemand zich verdacht gedraagt de aandacht op die persoon wordt gevestigd en dat u dit wou vermijden (CGVS I, p. 17). Deze verklaringen lijken erop te wijzen dat u uw antwoorden aan de vraagstelling aanpast en lijken geenszins doorleefd.

Bovendien valt uw zorgeloosheid aangaande uw terugkeer naar Venezuela niet te rijmen met de door u voorgehouden vrees voor de Venezolaanse autoriteiten. U gevraagd naar een verklaring voor uw gedrag, zegt u dat het niet zo van belang was en dat het hen niet zo interesseerde (CGVS I, p. 16). U gevraagd waarom u zoveel keer bent verhuisd na uw ontslag, verklaart u dat u dit preventief deed (CGVS I, p. 16). Wanneer u gevraagd wordt naar een verklaring voor deze schijnbare tegenstrijdigheid, zegt u vreemd genoeg dat u, door het soort werk dat u deed, direct vermoord zou worden als ze u zouden vinden (CGVS I, p. 16). U opnieuw geconfronteerd met de tegenstrijdige logica van uw verklaringen, zegt u louter dat u dacht dat ze u vergeten waren na zeven of acht maanden (CGVS I, p. 16-17). U reisde bovendien verschillende keren legaal, met uw paspoort, heen en terug naar Venezuela in de periode tussen 2014 en 2017 volgens het document met uw reisroutes en uw paspoort. Dit ondermijnt ernstig uw verklaarde vrees.”

Louter herhalen en volharden dat hij de grens met Venezuela legaal en zonder risico heeft kunnen passeren dankzij de medeplichtigheid van een vriend die bij de grenscontrole werkte, werpt geen ander licht op voorgaande pertinente vaststellingen.

Voorts legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop hij te weten kwam dat hij op een lijst van het Venezolaanse regime stond: *“Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd waarom u, nadat u op verschillende plaatsen in Venezuela had gewoond, naar Peru ging. U antwoordt dat ze op u een dodenlijst van de overheid hadden gezet en dat u dit een week voor uw vertrek te weten kwam (CGVS I, p. 12 en p. 14). Later verklaart u dat u pas in 2016 op een dodenlijst stond (CGVS I, p. 16). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt u expliciet gevraagd naar het moment waarop u wist dat u op een dodenlijst van de overheid stond, waarop u verklaart dat u dit midden 2014 wist (CGVS II, p. 19), en dat u dit een maand of twee maanden voor uw vertrek wist (CGVS II, p. 19). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring hierover, met name dat u dit een week voor uw vertrek wist, ontkent u dit te hebben verklaard (CGVS II, p. 20). Bovenstaande tegenstrijdigheden omtrent het tijdstip waarop u op een dodenlijst van het Venezolaanse regime stond, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen.”* Het verweer dat hij *“steeds [heeft] verdacht op een dodenlijst te zijn geficheerd (...) doch ervan overtuigd [was] een week voor haar vertrek”,* is weinig verhelderend en doet geen afbreuk aan voorgaande tegenstrijdigheden.

4.3.2. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij stelt dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van zijn beweerde politiek activisme, met name zijn activiteiten voor het verzet tegen de Venezolaanse autoriteiten, en dat zijn verklaringen met betrekking tot dit verzet geenszins weten te overtuigen. De Raad verwijst naar volgende terechte motieven, die door verzoeker ongemoeid worden gelaten, en gehandhaafd blijven:

“U verklaart dat u zich aansloot bij een groep van een vijftigtal ex-functionarissen die de regering omver wou werpen (CGVS I, p. 17, p. 19). Jullie groep wou dit doel bereiken door functionarissen te overtuigen om hun bazen te arresteren (CGVS I, p. 19). Wanneer u gevraagd werd hoe u deze functionarissen probeerde te overtuigen, verklaart u dat u met hen praatte en dat al deze mensen noden hebben (CGVS I, p. 19). U kan echter geen namen geven van de functionarissen die u probeerde te overtuigen, en u omschrijft hen als “een paar mensen die bij de dienst van de president werken” (CGVS I, p. 19). Bovendien blijft u uitermate vaag over uw methode om deze mensen te overtuigen. U verklaart dat jullie het allemaal probeerden te doen, dat u benadrukte hoe de huidige situatie was en hoe het mogelijk was dat de politie burgers ging doden, waarna u verklaart dat er nooit een consensus is geweest en dat er daarom nooit iets is gebeurd (CGVS I, p. 19). Wanneer u naar deze consensus gevraagd wordt, zegt u dat er bijvoorbeeld bij de politie veel mensen waren met dezelfde mening, maar dat de militaire dienst

en de zeevaart er niet mee akkoord waren en dat er zo geen consensus was (CGVS I, p. 19). U contacteerde deze mensen via de telefoon en via de vergaderingen die jullie hielden (CGVS I, p. 19). Gevraagd wat u dan aan de telefoon zei, zegt u dat jullie altijd probeerden om mensen uit te nodigen van wie jullie wisten dat ze tegen de regering hadden gestemd en dat jullie hen voor een vergadering uitnodigden (CGVS I, p. 20). Deze verklaringen zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw arrestatie en de daaropvolgende vlucht weinig aannemelijk overkomen. U verklaart dat u na uw arrestatie naar aanleiding van uw deelname aan een protestmars vijf dagen werd gemarteld en dat u hen alles opbiechtte (CGVS II, p. 18). U werd vervolgens naar de rivier gebracht omdat ze u wilden vermoorden (CGVS II, p. 18). U ontsnapte dankzij de hulp van een ex-collega die u zei dat u moest wegllopen omdat u anders vermoord zou worden (CGVS I, p. 20-21). U ging naar de rivier en sprong in de rivier terwijl u beschoten werd (CGVS I, p. 20-21 en CGVS II, p. 17). Doordat het water van de riool kwam, was het water vies en niet transparant waardoor u kon ontsnappen (CGVS II, p. 17). U dreef met de stroming mee tot de wijk El Rosal, waar u iemand vond die u een telefoon leende om een vriend te bellen (CGVS II, p. 17). Dergelijke verklaringen komen bijzonder dramatisch en weinig aannemelijk over. Bovendien doet het vragen rijzen dat u - een ex-lid van de Guardia de Honor Presencial die een staatsgreep aan het voorbereiden was - schijnbaar zo gemakkelijk kon ontsnappen.

Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat uw verklaringen over wat er na dit incident gebeurd is, eveneens niet weten te overtuigen omwille van volgende tegenstrijdigheden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u een paar weken onderdook in een marginale buurt bij een vriend en dat u terugkeerde naar uw verblijfplaats in Vargas om uw burgerpaspoort op te halen. U contacteerde uw zus op 20 februari (CGVS I, p. 12). Later, tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud, verklaart u dat u twee à drie dagen na het incident bij een vriend bleef waarna u uw zus contacteerde (CGVS I, p. 21). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u een week bij een vriend bleef, dat u contact met uw zus in Peru zocht en dat zij een ticket voor u kocht (CGVS II, p. 18). Volgens het document met uw reisroutes, dat u zelf hebt opgesteld, vond het incident, de "confrontatie met de Tupamaros" plaats op 22 februari 2017 en verliet u Venezuela op 24 februari 2017. Dat u telkens andere tijdsperiodes en data vermeldt bij het vertellen over deze gebeurtenis die u het land heeft doen verlaten, doet vragen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw relaas."

Overigens blijkt uit uw verklaringen dat u Venezuela legaal, met uw paspoort, verliet om naar Peru te gaan (CGVS I, p. 21, CGVS II, p. 18), hetgeen ernstige vragen oproept met betrekking tot uw verklaarde vrees voor de Venezolaanse autoriteiten. Uw verklaring dat u iemand had in de luchthaven die u langs de controles kon loodsen (CGVS I, p. 21), is weinig valabel gezien het disproportioneel risico dat u liep door uw paspoort te gebruiken om naar een land te gaan waar u voorheen al via land had gereisd, volgens het document met uw reisroutes."

4.3.3. Het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België is vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten omwille van zijn vertrek bij de Guardia de Honor Presidencial en zijn beweerde daaropvolgende steun aan de oppositie.

Verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vertrek bij de Guardia de Honor Presidencial zijn ongeloofwaardig bevonden. Ook zijn verklaringen over zijn gedrag na zijn vertrek bleken niet te overtuigen. Verzoeker legde verder tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop hij te weten kwam dat hij op een lijst van het Venezolaanse regime stond. Aan de bewering dat hij zal worden aanzien als deserteur en landverrader omdat hij is vertrokken zonder officieel ontslag te nemen, kan derhalve evenmin enig geloof worden gehecht. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat hij geen gevolg heeft gegeven aan "een oproeping", maar zet niet verder uiteen over welke "oproeping" het gaat zodat hij blijft steken in een loutere vage bewering die hij niet staft met enig begin van bewijs noch concreet toelicht.

Ook verzoekers beweerd politiek activisme is compleet ongeloofwaardig. De verwijzing in voorliggend verzoekschrift naar de huidige situatie in Venezuela waarbij er sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering en naar de rechtspraak van de verenigde kamers van de Raad waarbij werd geconcludeerd dat zowel hoge als lage profielen kunnen worden gevisieerd, is dan ook niet dienstig en behoeft geen verdere bespreking. Hetzelfde geldt voor verzoekers betoog dat hij geen vluchtalternatief heeft.

Gelet op zijn individuele omstandigheden en zijn ongeloofwaardig vluchtrelaas, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond. De bewering dat hij sedert zijn kinderjaren als wees door de staat werd opgevoed, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kon blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier Venezuela ook telkens op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort, wat eveneens een indicatie is dat hij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat.

In casu, verzoekers individuele omstandigheden samen met de huidige algemene situatie in Venezuela in acht genomen, blijken geen concrete aanwijzingen dat hij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

De loutere stelling dat niet kan worden uitgesloten dat hij als voormalig lid van de politiediensten, geen doelwit zou worden voor buitengerechtelijke executies, volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd, vervolgd of gevisieerd. De beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade is immers afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Deze vrees voor vervolging moet in concreto worden aangetoond, waartoe verzoeker echter in gebreke blijft.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker omwille van zijn profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

4.4. In zoverre verzoeker omwille van zijn vertrek naar het buitenland een vrees koestert voor het Venezolaanse regime, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar zijn land van herkomst louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt te worden blootgesteld aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad betwist niet dat verzoeker bij een terugkeer mogelijk kan worden gescreend en ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop hij Venezuela heeft verlaten, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijk worden ondervraagd, kan op zich niet leiden tot het besluit dat er voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die ervan worden verdacht een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als werden beschouwd opposant, of van wie wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering.

Gelet op wat werd besproken in punten 4.3. en 4.4. en de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, blijkt niet dat verzoeker een dergelijk profiel heeft. Gelet op wat voorafgaat, blijkt evenmin dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Het enkele feit dat hij een periode in België heeft verbleven, resulteert op zich ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij door hen bij terugkeer zou worden gevisieerd of vervolgd.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de Venezolaanse autoriteiten verzoeker niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van nationaliteit. Alles in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker geheel nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert met de Venezolaanse overheden bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangewend.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet voldoende aannemelijk werden gemaakt, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus, ondanks zijn hoger beschreven profiel, niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus niet dat dienaangaande niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

5.2. Waar verzoeker nog vreest dat hij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan een extreme armoede, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complexe situatie en een wisselwerking van verschillende elementen en objectieve factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Ter zake dient opgemerkt dat u universitaire studies hebt gevolgd in Caracas en een functie bij de Guardia de Honor Presidencial uitoefende. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het stopzetten van uw tewerkstelling en uw activiteiten bij de oppositie geeft u geen zicht op uw levensomstandigheden van na november 2013.”* De ter terechtzitting gedane opmerking dat hij wees is en geen familiaal netwerk heeft, laat niet toe hier een ander oordeel over te vellen.

Waar verzoeker in zijn *“bijkomende nota”* en ter terechtzitting verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Venezuela, volstaat het op te merken dat dergelijk risico niet wordt veroorzaakt door een actor van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

Het risico dat verzoeker aanhaalt, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In de mate dat verzoeker vreest dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zal worden blootgesteld aan een besmetting met het coronavirus, toont hij, nog daargelaten het hypothetische karakter ervan, niet aan dat hij in Venezuela geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïdendeerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt gepleegd op individuele basis. Dit politieel en crimineel geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende

irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart te zijn geboren in El Tigre in de deelstaat Anzoátegui, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Anzoátegui, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83 kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES